

— Азъ би много искалъ да видя тѣзи жби, добави кантониерътъ, но на сега отъ тѣхъ не останало нищо. Наистина тѣ сж извършили прѣстѣпление, убили изнамѣрвача си, господаря си, но всѣ пакъ да се убиватъ и тѣ безъ сждъ, не чини. Трѣбваше да се арестуватъ първо, сетнѣ да се разпитатъ и най-сетнѣ да се сждятъ въ сжда, а то така право съ чука да ги смажешъ не е пжтно.

— Ай че ти е дебела главата, селска чутура, крѣска крѣчмарътъ. Азъ му приказвамъ истински работи, а той седналъ да ти мждрува за закони и сждъ.

Тѣзи викове чуха съсѣдитѣ — кърпачътъ Данаилъ, който отколѣ бѣ напусналъ приказвачитѣ, и работѣше въ дюгена си, а сжщо и ковачътъ циганинъ Арданъ, който веднага се притече да види що има.

— Гледай ти дебела глава! Азъ му разказвамъ за велики изнамѣрвачи, вика крѣчмарката, уча го на умъ и разумъ, а той нехае и думитѣ ми отиватъ на вѣтъра.

— Изнамѣрвачитѣ сж глупави хора! добавилъ Данаилъ. Тѣ само въ вѣстницитѣ се хвалятъ, а нищо на лице нѣма. Това сж праздни и смахнати хора. Ето казватъ, че нѣкой си изнамѣрилъ машина за хвъркане. Какво ти хвъркане! Поиздигне се въ въздуха на 20—30 метра, па токо цопне на земята като лещникъ. Здравей, господинъ изнамѣрвачо! Хайде сега въ болницата или на гробищата. И Петъръ Дянката ще да е билъ такъвъ умникъ.

— Да прощавате, господине Данаиле. Не е то така; ето сега да ви разкажа за другъ мой другаръ отъ младини, който наистина измисли нѣщо много полезно за земедѣлцитѣ.